

THE STANDARD BEARER

A REFORMED SEMI-MONTHLY MAGAZINE

PUBLISHED BY THE REFORMED FREE PUBLISHING ASSOCIATION, GRAND RAPIDS, MICHIGAN

Communications relative to subscription should be sent to C. J. Doorn, 906 Dallas Ave., S.E., Grand Rapids, Mich. All money matters should be addressed to P. Ezinga, 1050 Dunham St., S.E., Grand Rapids, Mich.

Editorial Staff:
H. HOEKSEMA G. M. OPHOFF
Associate Editors:
G. VOS WM. VERHIL

Entered as second class mail matter at Grand Rapids, Mich.

Communications relative to contents should be addressed to Rev. H. Hoeksema, 1139 Franklin St., S.E., Grand Rapids, Mich.

Vol. VII, No. 21

AUGUST 1, 1931

Subscription Price, \$2.50

MEDITATIE

LICHT TE MIDDEN VAN DUISTERNIS

Het volk dat in duisternis wandelt, zal een groot licht zien, degenen die wonen in het land van de schaduw des doods, over dezelve zal een licht schijnen. — Jes. 9:1.

Duisternis!

Wat een bang woord!

Bang — want de duisternis is het inbegrip van angst en vreeze, van alle grillige, spookachtige aandoeeningen; het geheel van onkunde, dwaasheid en alle zonde; maar ook de totaliteit van onuitsprekelijk ach en wee, van eeuwig zielelijden, van oneindige lichaamspijnen.

Bang — want de duisternis in *ultimatissimum* is het verlaten zijn van God!

Als 't donker wordt, komt ook de bangigheid en vreeze. Die donkere kamer; die dansende, grillige schaduwen die 't flikkerend lamplicht om ons heen wierp; dat boschpad waar we langs *moesten* om naar huis te komen; dat fluiten en gieren van de wind door boom- en struikgewas; die rillingen door alle leden en schichtig omzien bij allerlei nachtgeluiden; die stokkende stem of droge lippen . . . want van bangigheid begonnen we te zingen of te fluiten; dat angstzweet, dat rennen, sneller dan de wind . . . totdat we eindelijk thuis waren.

Herinnert ge u nog wel hoe men u aangenaam(?) bezig hield met allerlei spookgeschiedenissen tot het middernachtelijk uur en hoe ge toen alleen in den stormachtigen nacht door 't woud naar huis moest?

O! wie is nooit bang geweest in het donker alleen?!

In het duister ziet men dan ook niets, weet men niets, breidt men zijn handen uit, waggelt men als een dronkaard, struikelt en valt men. In het donker loopt men zich te bersten tegen allerlei hindernis, is men een

gemakkelijke prooi van allerlei hatelijk gevogelte, wild gedierte of ook verraderlijke vijanden, die roovend en stelend en moordend u gemakkelijk kunnen naderen en in 't duister met duivelschen grijnslach hun helsch werk doen.

Duisternis! Hoe vreeselijk! Slechts een gek schaterlacht in 't duister!

Puur natuurlijk nu nog maar — wat een bang woord!

Hoe vreeselijk om in 't duister te wandelen!

Voorals men bedenkt, dat de natuurlijke duisternis beeld is van onkunde, dwaasheid en alle zonde.

Het wandelen in de duisternis is geestelijk het wonen in het land van de schaduw des doods. De dood, die vreeselijke dood, werpt zijn grillige schaduwen over het leven. En Jesaja ziet een volk dat woont te midden van die vreeselijke schaduw.

En, 't kan niet anders, de kwaliteit van zulk een leven is dwaas, goddeloos dwaas.

Wandelen in de duisternis is het, wonen in de dalen van de schaduw des doods is het, als men God den rug toekeerde en zijn eigen pad koos door dit leven, dat toch niet anders is dan een gestadige dood.

Daar wordt men bevangen met de vreeze des doods, al zijn ijdele leven lang. Dan stelt men zich dwaas aan, dan breidt men zijn handen uit, men waggelt geestelijk, men loopt zich te bersten tegen allerlei hindernissen, men wordt besprongen van alle kant, men komt om van verschrikkingen.

Men ziet alles verkeerd aan, men zegt alles verkeerd, want men denkt alles verkeerd. Zodoende wandelt men verkeerd en gaat het al verkeerd, dwaas, dom, goddeloos. Want men wandelt in de duisternis.

Wat een bang woord!

Duisternis!

Maar 't wordt nog erger!

Als er geen licht doorbreekt, dan gaat het van

kwaaad tot erger. Dan wordt men rijp in dit dwaze, domme leven voor de buitenste duisternis!

Daar is ergens een plaats door God voor de duivelen bereid en in Jesaja wordt die plaats meermalen beschreven in beeldspraak. En, werkelijk, de rillingen voeren ons door de leden bij het lezen van die Schriftuurplaatsen. Want 't zal vreeselijk zijn.

Dan zal het wandelen in de duisternis en het wonen in de schaduw des doods zijn climax bereikt hebben.

"Ik lijd zoo'n smart in deze vlam!

Och! dat er toch eens iemand kwam,

Om deze dorst te stillen.

Maar 't kan niet, is er mij gezeid;

Hier blijf ik tot in eeuwigheid; —

Hier, in de plaats der duiv'len,

Hier kermt, en krijscht en tandenknaart

Men door elkander om het hardst;

Hier hoor ik slangen schuif'len!"

Want het wandelen in de duisternis is ook het verlaten zijn van God. En het verlaten zijn van God spelt eeuwig ach en wee. Oneindige pijnen en smart. Tongen kauwen van pijn. Alle vleesch een eeuwig afgrijzen!

Dat is de buitenste duisternis!

Wat een bang woord!

Duisternis!

Duisternis!

Wandelen in de duisternis!

En dan te midden daarvan een groot licht te zien. Hoe onbeschrijfelijk heerlijk moet dat wel zijn!

Hoe lieflijk flonkert het lampje van moeder na dat koortsachtig haastige rennen in de duisternis. Hoe verrukkelijk voor den zeeman is het wenkende, lokkende licht van den vuurtoren na een angstigen nacht op zee in noodweer!

Doch dit is alles nog slechts natuurlijk en aardsche blijdschap om natuurlijk, aardsch licht.

Jesaja ziet een volk, dat te midden van geestelijke duisternis des doods een groot licht zal zien.

Wat toch is dat groote licht.

Luistert! Het Licht zelf spreekt!

"Ik ben het Licht der wereld: die Mij volgt zal in de duisternis niet wandelen, maar zal het licht des levens hebben!"

Jezus Christus, de Zoon van Gods eeuwig welbehagen! Hij is het groote Licht gezien door het volk dat in duisternis wandelde. Want vele eeuwen later spreekt Mattheus door denzelfden Geest en haalt de woorden van Jesaja aan en hij verbindt die tekst directelijk aan Jezus, zooals deze te Galilea ging wonen en werken.

Dat hemelsche licht straalt vanuit het hart van God en verbreekt de eeuwige banden des doods en der duisternis.

Jezus verscheen aan Jesaja, aan dat volk, aan het land Zebulon en Naftali, naar den weg zeewaarts aan,

gelegen over den Jordaan, het verachte Galilea der heidenen. (Vergelijk Jesaja 8:23 en Matth. 4:12-17.)

Toen werd het alles anders. En dan wordt alles anders. En zal het eeuwig anders zijn.

Als Jezus in ons hart komt, dan komt ook de liefelijke teederheid van het leven Gods en moet de dwaze hardigheid des harten wijken. Al die hardigheid versmelt en moet wijken voor de stralen van dat groote licht. Als Jezus in 't verstand schijnt, dan komt ook de zachtmoedige wijsheid die van boven is en die is: ten eerste zuiver, daarna vreedzaam, bescheiden, gezellig, vol van barmhartigheid en van goede vruchten, niet partijdig oordeelende en ongeveinsd. Want de donkere, domme haat moest wijken. Die haat was aardsch, natuurlijk, duivelsch.

Dan gaat ook de angst en vreeze weg, want waar licht is daar is ook zekerheid. Daar is ook rust en blijdschap. En in dezelfde mate, dat Jezus in het hart en het verstand en den wil schijnt, in dezelfde mate is er ook rust, blijdschap, zekerheid der zaligheid en alle geestelijke vrucht.

Jezus is het Licht. Hij was het Licht en zal het eeuwig zijn. Maar voor wie? Is Hij het Licht der wereld voor allen in die wereld, hoofd voor hoofd? Neen toch. Want Johannes heeft van Hem betuigd, dat de duisternis het Licht niet heeft begrepen. En toen Hij tot de zijnen kwam hebben de zijnen Hem niet willen aannemen. Ja, men is zoo ver gegaan, dat men de oogen dichtkneep en Hem, die het eeuwige Licht was, aan het vervloekte kruishout hing. Men heeft dat eeuwige Licht willen uitdooven. Neen, Hij is niet gezien met het zien der liefde van allen.

Duizenden en tienduizenden zullen Hem niet anders zien dan als de Rechter van hemel en aarde, En dan zal dat Licht hen tot eeuwige duisternis zijn.

Hij is echter gezien van hen die nooit naar Hem vroegen, maar die naar het eeuwig voornemen Gods daartoe geroepen zijn. En zij zijn het afschrafsel der wereld. Hoeren en tollenaars. Verachte Galileërs. Amechtige Joden. Het kleine en verachte. Hetgeen niets is. Niet vele edelen of wijzen. (Lees Jes. 8:23.)

Maar als dan ook het Licht over hen schijnt, dan blinken ze. Als de zon opgaat in hare kracht. De een zal schitteren gelijk de zon aan het firmament. De ander als de maan in zilverwitten glans. Nog weer een ander als de heerlijkheid der sterren. Doch allen zullen schitteren in ongekenden glans en pracht. Want ze zullen geheel en al vernieuwd zijn.

Hier op aarde blijft er nog veel van de duisternis in hen overig. En ze strijden er tegen. Want ze haten de duisternis en hebben het licht lief.

Maar straks:

"Daar wordt de last die nu nog drukt
Van mijne schouders afgerukt!

Wat zalige gedachten!

O! Jezus! Gij die ons licht zijt!

Schijn toch in onze harten, want de duisternis heeft ons nog zoo vaak bevangen. En dan wordt het weer hang en angstig daarbinnen. Dan ga ik zuchtende mijn weg bewandelen en dan struikel en val ik keer op keer. Dan bespringt de vijand mij, dan grijnslacht de duivel over mij, dan grijpt hij naar mij als een verscheurende leeuw. Dan wordt het al donkerder en dan moet ik klaaglijk weenen.

Doch zoo spoedig ik dan wederom Uw aangezicht mag zien door Woord en Geest, zoo spoedig grijp ik weer moed. En hoe het ook moog' tegen loopen, dit weet ik dat al moeten wij dan ook door het dal der schaduw des doods gaan, zoo zullen we toch geen kwaad vreezen. Want wij weten, dat Gij met ons gaat door de valleien des doods heen, naar de zalen waar het Licht, eeuwig Licht zal zijn. Vlak bij het hart van God.

Licht, eeuwig Licht!

O! Daar te zijn!

G. V.

THE MEETING OF JACOB AND ESAU

Having passed over Penuel to where his caravan was encamped, Jacob "lifted up his eyes, and looked, and, behold, Esau came, and with him four hundred men. And he divided the children unto Leah, and unto Rachel, and unto the two handmaids. And he put the handmaids and their children foremost, and Leah and her children after, and Rachel and Joseph hindmost. And he passed over before them and bowed himself to the ground seven times, until he came near to his brother. And Esau ran to meet him, and embraced him, and fell on his neck, and kissed him: and they wept."

The spectacle of Esau weeping on his brother's neck may gender great surprise. Some twenty years ago he had resolved to kill Jacob. His four hundred men with which he now has advanced against Jacob, show that his disposition and attitude have not changed. Yet instead of showing himself up in agreement with the grudge he all along had been nourishing, he carries on as if a long-lost friend has returned to him. The question is whether Esau's behavior permits of a rational explanation. It does. However, the current view that Esau was at heart a big-minded and generous personage, easily pacified, and quick to forgive and to forget a personal injury; that it was this native nobility of the man that triumphed over malice, — this view must be set aside as too superficial for serious consideration. It is especially the exponents of common grace who insist that Esau's conduct at this juncture constitutes the unmistakable evidence that by reason of a common grace under the benign influence of which the totally depraved and reprobate

sinner is brought, this sinner as to the issues of his heart is not totally depraved but at least partially good. Don't interpolate now that I misrepresent. Attend to this from the pen of a certain writer: "The second contention, worthy of special note, is that it is God who exercises these influences upon the sinner which enables him to perform civic righteousness. This in particular is the bone of contention in the present discussion. Those who deny common grace freely admit that there is civic righteousness. But they deny that it is righteousness in God's sight. In God's sight, they say, it is *sin* and nothing but sin. Now that cannot be true if God enables the sinner, by the general operation of his Spirit, to perform such righteousness. Whatever God works cannot be sinful" (H. J. Kuiper, *The Three Points of Common Grace*, p. 32).

Here it is plainly affirmed that the depraved sinner can do good in the sight of God. Esau, it is said, is a case in point. At the first opportunity he would make away with a brother who had wronged him. Yet, when this opportunity finally presented itself, he not only passed it by but clasped his brother to his bosom and took him to his heart. What a grand and touching display of generous good-will and nobility of character! One of two: Esau was not totally depraved, or, if totally depraved, acted under impulses, which, though the properties of the man, issued from the Spirit of God. So then, the doctrine of common grace is indispensable to the doctrine of man's total depravity. To deny the former is to make it impossible for self to maintain the latter; for if the good that sinners do is not the product of the Spirit, it springs up from a nature that is not altogether vile. Such is the reasoning, a reasoning that sets out with the postulation that depraved men do good; that the affectionate greeting of Esau, to return to him, had real worth.

Consider, however, that Esau was a profane man. In agreement with the divine prediction he dwelt in the land of Seir. Not interested in the city that hath foundations and whose Maker and Builder is God, he could not possibly live out his life in Canaan, a stranger and pilgrim in the earth. Looking for an earthly kingdom with himself as chief potentate, he had established himself by his sword in the mountains of Seir to live henceforth by his sword. The wild, lawless and thus heaven-defiant, life of the bedouin chieftain, living by plunder and with the mountains as his stronghold, was his delight. Esau had openly joined the ranks of the mighty of the earth who trust in the arm of flesh. As these mighty, Esau was a proud, vain personage, with a heart that craved earthly power, with affections wholly set upon things below, with an imagination that could be fired only by the prospect of worldly pomp and glory, and with a sword that already had been unsheathed in the interest of earthly gain. How he had carried on when he was told that the things he prized were to go to Jacob as a result of the latter having supplanted him. As often as the words of his aged

father, "Behold, I have made him (Jacob) thy lord, and all his brethren have I given to him for servants; and with corn and wine have I sustained him; and what shall I do now unto thee my son?" as often as these words would flash upon his memory, his breast would heave, his eyes would flash, and with clinched fists, we may imagine, he would mutter, 'It shall not be.' His whole being revolted against the thought that he would have to serve. He would not serve. To rule, to lord over his brethren, was his ambition.

When the messengers of Jacob came to Esau, it can easily be conjectured what the thoughts were that arose in his soul: 'That brother of mine returns with a large retinue. What may his purpose be? Is he a soldier? Does he come to conquer? Is he advancing in quest of the kingdom promised him? Is he prepared to force his claims by a body of retainers heavily armed? Has he a sword to unsheath against me? Has he come to vie with me for the fatness of the earth, for corn and wine, for the lordship, for earthly power and glory and for a place in the sun? True, he would have me think of him as an inoffensive monad; for he sends me word that he has no need of my substance. He even begs my grace. But he is crafty. Let me not be thrown off my guard by his show of humility that may be feigned. I will advance against him with my four hundred men and discover the purpose of his coming.'

Esau sets out. Arriving in the vicinity of Jacob's camp, he meets a collection of cattle, sheep, and camels. To the questions: "Whose art thou? Whither goest thou? Whose are these before thee?" questions put to the drivers, he receives the following reply: "They be thy servant Jacob's; it is a present sent unto my lord Esau. Behold, thy servant Jacob is behind us. For he said, I will appease him with the present that goeth before me, and afterward I will see his face; peradventure he will accept of me."

Esau proceeds. In the distance he sees approaching him another drove. He repeats his questions to which he receives a reply like unto the first. The strong man is visibly effected. His features soften. More to himself than to his comrades, he said, 'He calls me his lord. Can it be that the babblings of my mother about me serving him, now rise before his mind as the foolish prating of an enfeebled mind? Has he come to realize that the fatness of the earth, power and the lordship are indeed mine, that I am master of all I survey?' By the time Esau has met the last drove and conversed with its drivers, he feels pretty certain, it may be assumed, that Jacob bears him no ill-will, and that he has put far from him the thought of contending for first place. Time and again he has heard himself saluted as lord. His vanity has been fed almost to the point of satiation. He is delighted — with his brother. The flame of his mean spite burns low now; for the flattering speech of the drivers in his ear; and before his eye is the obeisance they made him. Other feelings

rise in his soul. A keen desire to see his brother's face takes possession of him as he presses on. Blood tenderness is about to triumph over malice and carnal vindictiveness, now that the brute is being appeased.

Whereas the drivers have said that their master is behind them, Esau scans the stretch of plain before him and sights what he takes to be his brother's encampment. Eager to know its constituency, he takes on speed as he progresses, and perhaps orders his four hundred to be on their guard, for he is still distrustful. However, all the misgivings that lurk in his bosom take flight as he discovers that he advances against a defenseless caravan, headed by women and children, attended by a company of unarmed slaves. He spies the leader of the train and fixes his gaze upon him. He sees it is Jacob. Jacob comes forward; and his manner of coming is that of a servant approaching his master. He bows himself to the ground, as he advances, once and again, yea, seven times, until he is come near his brother. Esau marks Jacob's bearing and says in his heart, 'Forsooth there is no cause for alarm. He returns a harmless, humbled nomad. See how he begs my grace.' A feeling akin to pity creeps over the strong man's soul. Overpowered by a natural affection, he rushes forward and in the next instance is weeping on his brother's neck.

Once more, what a glorious display of nobility of character! Can depraved man do good? Who with the spectacle of Esau, taking a brother, who has twice double-crossed him, to his bosom, — who with this spectacle before his eye will want to deny it, deny that depraved man can do good? Bear in mind, however, that, as Esau understood it, this brother declares, by his manner of approach, that he repents of his past ways and craves the pardon of the victim of his guile; that, further, he is of a mind to waive his claims to the rights he has gained by his fraud, is of a mind to receive him, Esau, as the elder brother, as the first-born in the house of his father and thus as the ruler, protector, and benefactor of the clan. Satisfied that Jacob had returned as a man of peace, instead of as a contender for the priority; assured that this man is of a mind to pass under his wing; highly flattered by the obeisance he made him, Esau, as to his spite, lapses into a state of physical coma, so that his natural affection, no longer fettered by this spite, can now assent itself and operate. Esau's feet do not lose their swiftness for shedding innocent blood, his mouth is not cleansed of its dreadful curses; what happens is that, whereas the pretext for cursing and spilling blood has been removed, these feet now carry him into the arms of a brother who has fed his pride, and flattered his vanity by crouching at his feet.

Esau loves — his brother. Who will deny it? The truth is that sin has not destroyed, but *totally corrupted* the natural affections of man. This is evident enough. Esau's affection is now the overruling passion of his soul because Esau, the subject of this affection,

feels certain that the brother against whom he all along has been nourishing a powerful grudge, is of a mind to do him well by respecting, and swinging himself in line with, his carnal ambitions. It is plain enough then that in taking Jacob to his heart, Esau merely displays a capability of loving one of whom he thinks is about to love him and to do him well. A love that can be aroused and stirred to action only by flattery and praise and by the prospect of some personal gain or advantage, Christ denounces a *sin*, when He said, "For if ye love them which love you, what reward have ye? do not even the publicans the same? And if ye salute your brethren only, what do ye more than others? do not even the publicans so?" It is the love that reaches out for, and lays hold on, the enemy, the hateful one, to bless, to pray for, and to do him well, that is the mirror of the love of God. Said Christ, "Love your enemies, bless them that curse you . . . that ye may be children of your father which is in heaven" The plain implication is that those who do not so love have not the heart akin to that of the Father, and are therefore destitute of those hallowed dispositions worked in a man by the Holy Spirit. How say ye then that through the natural love of a depraved man runs a pure vein? Rightly considered, this love is selfish and self-centered; it seeks itself and was therefore denounced as sin by One who knows what is in man.

On page 113 of that book of his bearing the title *As To Being Reformed*, the Rev. R. B. Kuiper wrote: "But now observe to what erroneous views of man the denial of common grace must lead. If we discard common grace, we are driven inevitably to one of two conclusions: either man is not totally depraved, he can do good of himself; or the good which he does is not really good at all"

So then, the good which sinners do, is really good. Esau's affection for his brother was of real worth in the sight of God. Consider, however, that the presence of those soldiers constitute the evidence that he is of a mind to lay his brother low, should the latter refuse to crawl for him. Jacob is aware of this and therefore treats Esau throughout with the utmost precaution. His approach is premeditated. He weighs his words. He keeps silence respecting his rights. His entire speech is devoid of any reference to the patriarchal blessing. Of what real worth is love that at any moment will step aside to make room for a carnal wrath stirred to action by the slightest prod?

After the prolonged greeting, Esau "lifted up his eyes, and saw the women and the children; and said, Who are those with thee?" Jacob replies, "The children which God hath graciously given thy servant." "Then the handmaidens came near, they and their children, and they bowed themselves. And Leah also with her children came near, and bowed themselves: and after came Joseph near and Rachel and they bowed themselves."

Esau asks what the drove he met may mean. Jacob's answer is that they are to find grace in the sight of his lord. And Esau said: "I have enough, my brother; keep that thou hast unto thyself." Jacob, however, is persistent: "Nay I pray thee, if I have found grace in thy sight, then receive my present at my hand: for therefore I have seen thy face, as though I had seen the face of God, and thou wast pleased with me. Take, I pray thee, my blessing that is brought to thee; because God hath dealt graciously with me, and because I have enough. And he urged him, and he took it."

Attending to this dialogue, one immediately feels that these brothers fail to put into words the real motives that lie at the root of their respective replies. Esau says he has enough and therefore refuses to take the present. Jacob, too, has enough and is therefore insistent that Esau receive from his hand the proffered drove.

Esau then looks askance at the present. He is inflexible in his refusal of what is proffered him. It is only after considerable begging and coaxing on the part of Jacob, that he consents to take the gift. If it be considered that he was precisely the kind of a man that would cry for more, though the earth and its fulness were his, it cannot be that he so stubbornly refuses to add to his substance because he has enough. What man has enough?

What then may have been the real reason for Esau's reluctance to be enriched? And the answer is ready: his regard for self. Fact is, that Esau thinks of himself as the first-born, as the ruler, benefactor, and protector of his clan and in particular of Jacob and his household. He is delighted that Jacob has waived his claims to the rights he gained by fraud, and that he returns ready to take him, Esau, as his shield. His prerogatives, so he thinks, do not allow him to descend for the moment to a plain where he becomes the object of Jacob's benevolence. Not Jacob but he is the benefactor of Isaac's offspring. To receive the present would be to deny his rights, and to concede that he has been displaced by his brother.

But this brother is resolved that he take the present. "Take, I pray thee, my blessing . . . Because I have enough. And he urged him." What may the motive be that reinforces this resolve? Surely, the size and well-being of his flocks have not become a matter of indifference to him. This is evident enough; for instead of keeping his vow by setting out for Bethel, he settles in Succoth that his flocks may graze in luxuriant pastures. Here at Succoth he builds him a house, and makes booths for his cattle.

What then may it be that moves Jacob to pass off on his brother this drove? And the answer is ready: Esau's vacillating mind. Jacob is fully aware what construction Esau has placed upon his manner of approach. As was said, Esau feels certain that Jacob is ready to recognize and to receive him as lord of the clan. However, all that Jacob meant to express by

his gift and his bowing is that he regrets his past ways with his brother and therefore begs his forgiveness. He is not of a mind to renounce the rights of the first-born; to do so would be equal to despise the blessing of Heaven.

All he meant to express by his obeisance is that he came not to contend with Esau for earthly power and riches. The thing for him to do, then, is to set the mind of his brother straight respecting the true import of his manner of approach. But he fears that having done so Esau's feelings will change, that the truth may again incite to action the spite that lurks in his bosom, and that this spite may again become the overruling passion. He therefore prevails upon Esau to take the present so that if at any time the latter contemplates revenge, the gift may arise before his eye as a reminder that, whereas he took his brother to his heart, he may not molest him.

In a degree it is Jacob's fault that Esau misinterpreted his contrition. Instead of coming out with the full truth, instead of declaring his intentions in plain words, he veils the thoughts and intents of his heart in equivocal speech and conduct. Time and again he begs Esau's grace without once laying his finger on those dark spots of his past career that are so painful to Esau's eyes. Not once does he mention by name the wrong he would have his brother forgive him, so that the latter is left in the dark respecting the range of Jacob's contrition.

The last night, it is true, Jacob met the Lord and learned the lesson of his life. He left Peniel a humbled and broken-hearted saint. If it be remembered, however, that the saintliest of men have but a small beginning of the true obedience, Jacob's lack of candor in his dealings with Esau on the bank of the Jabbok will not take one by surprise. Yet for Jacob to have come out with the full truth, would have been most unwise perhaps. The best he could do, considering Esau's temper, was to set his profane and violent brother to thinking by following the peaceful pursuit of a shepherd in the land of Canaan.

There is something unpleasant about Jacob's show of meekness. It is to profuse. His calling his brother lord together with his repeated reference to himself as servant, strikes one as being somewhat feigned, and to much mixed with motives that the eye of the shallow Esau could not detect. Yet great allowance must be made him for the oriental custom and temper.

Having agreed to take the present, Esau suggests that they take their journey and go. Esau will go before Jacob's caravan and lead it, such was his intention, to Seir. From this it is plain how firmly the thought has taken root in his soul that Jacob is now of a mind to attach himself to Esau as his lord and guardian. It is a critical moment. Shall Jacob now tell his brother just how matters stand between them? This he dare not do. So he replies: "My lord knoweth that the children are tender, and the flocks and herds

with young are with me: and if men should overdrive them one day all the flock will die. Let my lord, I pray thee, pass over before his servant: and I will lead on softly, according as the cattle that goeth before me and the children be able to endure, until I come unto my lord in Seir."

Jacob's reason for rejecting Esau's guidance, seems plausible enough to Esau. So he again yields. It is to be noticed that fear drives Jacob to tell an untruth. He promises to come to Esau in Seir. Yet in his heart he is resolved to press on to Canaan. He may not do otherwise. His calling is to live out his life a pilgrim and stranger in the earth as an distinct and disparate social unit. If he takes up his residence in Seir under the cover of Esau's wing, he unites himself with the power of godliness, inhumanity, and desperation that trusts in the arm of flesh. Of this power Esau with his four hundred soldiers is the nucleus and representative. If Jacob allies himself with this power, he denies his God and repudiates the covenant. The one thing for him to do therefore is to send this violent man with his soldiers on his way and progress alone. This he does and thus shows himself up as the divine stability of the heart of Christ against whom all the powers of the world and of hell will break and go to pieces. It is this resolution to live alone, made at this time; this rejection of the carnal advantages that would come to him should he receive this brother as his lord, that helps to secure for Jacob a place in that cloud of witnesses by which we are encompassed about. Jacob has his faults — faults that cleave unto him all his life. But the spectacle of this defenseless monad, despising the succor of those skilled in the use of the sword, and setting out for the land of promise alone, constitutes the evidence that Jacob has laid hold on the Lord as his shield and reward. It is scenes like this that make it so easy to love the man.

Esau agrees to let Jacob progress alone but still insists that he take for his protection "some of the folk that are with him." This Jacob cannot allow as he would then be either compelled to permit himself to be led to Seir, or disclose to Esau the intent of his heart. He can do neither. So he replies, "What needeth it? Let me find grace in the sight of my Lord."

Esau yields and returns on his way to Seir. And Jacob journeyed to Succoth. Thus the Lord, in whose hands the heart of Esau was, has again made all things well.

G. M. O.

In armoe rijk, met zorgen blij,
Omzichtig in 't begeeren,
Met ruim vertrouwen zullen wij
Den Grooten Gastheer eeren.
Den Christen is Godzaligheid
Gewin met vergenoeogen;
Zij leert, gerust op Gods beleid,
Den akker zingend ploegen.

EEN KRACHT GODS TOT ZALIGHEID

of

GENADE GEEN AANBOD

Het onder ons welbekende boekje, welks titel we hierboven afschreven, zal opnieuw verschijnen. Het bestuur van de R. F. P. A. benoemde alreeds eene commissie en droeg haar op om tot de uitvoering er van over te gaan. We werden verzocht een artikel er over te schrijven en dat wel met het doel den lezers eenige inlichtingen te geven omtrent de oorzaak, doel en wijze, van deze nieuwe uitgave. Hieraan voldoen we gaarne.

Laat ons maar met het eerste beginnen, n.l., met wat de oorzaak is waarom het bestuur tot dit besluit kwam.

Een der eerste hoofdoorzaken is, dat *Genade Geen Aanbod*, boven alle verwachting, welwillend werd ontvangen, en dat niet slechts in eigen kring, zooals te verwachten was, maar ook daarbuiten.

De aanvraag er voor was zoo groot, dat het al spoedig bleek — we hebben er niet voldoende laten drukken. Waar de zaak zoo staat daar bleef er maar een weg open — het boekje opnieuw te laten drukken. De reden voor deze welkome ontvangst behoeft niet ver gezocht te worden. Ze ligt, naar onze overtuiging, voor de hand en moet verklaard worden uit het feit dat dit werkje in korte en op zakelijke en duidelijke wijze *het hart der Gereformeerde waarheid* verdeelt. Zooals we weten, is en bedoelt dit werkje eene weerlegging te zijn van de artikelenreeks voorkomend in *De Wachter*, een der hoofdorganen der Chr. Geref. kerken, en geredigeerd door Ds. H. Keegstra, schrijver van genoemde artikelenreeks. Bij het lezen van dit debat(?) is het een feit, dat er van Ds. K.'s artikelen niet veel overblijft. En niemand heeft dit beter gevoeld dan Ds. Keegstra zelf, te oordeelen naar zijn hardnekkig stilzwijgen, dat met het oog op de belangrijkheid waarover het in deze zaak gaat, eenerzijds vreemd aandoet, terwijl het anderzijds veel luider spreekt dan al hetgeen hij in zijn artikelenreeks schreef. Hoe dit ook zij, feit is, dat deze artikelen oorzaak geworden zijn voor de uitgave van *Genade Geen Aanbod*. Beide *Wachter* en *Standard Bearer* deden het hunne er toe zoodat de eerste duizend spoedig waren uitgegeven en een herdruk noodzakelijk werd. Deze brochure heeft dit voordeel, dat ze zich er niet mee afmaakt door slechts een enkele zinsnede of paragraaf aan te halen uit bovengenoemde artikelenreeks, doch reproduceert letterlijk alles wat er geschreven is. De lezer is in de gelegenheid om het voor en tegen te vergelijken en een oordeel te vormen. Beide, Dss. Hoeksema en Keegstra zijn gemakkelijk te volgen en daarom is het niet zoo moeilijk voor den aandachtigen lezer om te zien wat in dezen naar den Woorde Gods is, gelijk we het uitgedrukt vinden in de Geref. Belijdenisschriften. Het is alleszins te verwachten, dat de Eind-

redacteur van *De Wachter* weer van zich laat hooren, met minder kan hij niet toe. Doch hoe dit ook zij, binnen niet al te langen tijd zal deze brochure weer verschijnen en voor belangstellenden verkrijgbaar zijn.

De tweede reden voor dezen herdruk is, dat door middel van deze brochure, niet alleen in ons land, maar ook aan de andere zijde van den Atlantischen oceaan, in de Nederlandsche Geref. kerken, de aandacht werd opgewekt der Hollandsche Theologen. Van meer dan eene zijde werd er door de vooraanstaande mannen recensie gegeven en critiek uitgebracht op den inhoud van dit boekje.

Wel een bewijs dat de zaak niet zoo onbeduidend is gelijk sommigen het doen voorkomen en zoo gaarne anderen willen doen gelooven. Opmerkelijk deze belangstelling waar men ons zeven jaar geleden al heeft uitgeworpen.

Daar was allereerst Dr. A. Kuyper Jr., de zoon van den grooten theoloog der twintigste eeuw, die in de *Rotterdamsche Kerkbode* enkele artikelen schreef, waarin hij zijn beschouwing gaf over den inhoud van *Genade Geen Aanbod*, en waarvan hij zich in tegenstelling met zijn vader die zakelijk zijn opponenten beantwoordde, op een al te goedkoope manier heeft afge maakt. (Dr. Kuyper neme notitie van het antwoord hem door den Hoofdredacteur van de *Standard Bearer* gegeven.) Het is aan deze zijde van den oceaan de gewoonte niet om iemand eventjes van uit de hoogte te behandelen en dan te denken dat de menschen het nu ook wel zullen slikken. Wat is er ten slotte in een naam?

Dan is er de Red. van *De Wachter* (Hollandsche) waarin Ds. Rietberg op een eigenaardige wijze zijn beschouwing geeft over de onder ons onderhavige kwestie. Eigenaardig zeggen we, omdat Ds. Rietberg in zijn eerste artikel duidelijk deed uitkomen dat hij wel verstond waar het in dezen strijd over ging, en van wien dan ook verwacht mocht worden, dat hij, voor het welzijn der kerken, zou aantoonen waarin het welgemeend aanbod van genade bestaat, waardoor een ieder, voorzoover het de Heere onze God betreft, aangezegd moet worden, dat *Hij allen die zich onder de prediking des Woords bevinden hoofd voor hoofd welmeenend de zaligheid aanbiedt! Reden waarom Hij, de Heere, het allen die het hooren doet verkondigen*, of wel, dat de algemeene verkondiging van het particuliere evangelie, naar het eeuwig welbehagen Gods, zooals het ons in Gods Woord is geopenbaard, nooit anders bedoelt, naar den wille Gods, dan om enkel en alleen de uitverkorenen te zaligen en voor de anderen te doen verkondigen, om hen zoo te verharderen dat ze rijp worden voor het eeuwig verderf, en door en in beider uitkomst de Heere op het allerhoogst wordt verheerlijkt.

Maar ook Ds. Rietberg, die wel begreep waar het over ging, ging op de zaak niet in. Het schijnt ons toe, dat een zekere voorliefde voor een bepaalde kerkengroep veel meer invloed op zijn schrijven uitoefen-

de dan de duidelijke uitspraak van beide Schrift en de Geref. Belijdenis.

Eindelijk is er de recensie van Prof. Dr. S. Greijdanus, indien niet de grootste, dan toch zeker een der meest vooraanstaande mannen in de Geref. Kerken in Nederland.

Ge vindt het in het *Gereformeerd Theologisch Tijdschrift*, een wetenschappelijk tijdschrift dat dien naam waardig is. Zijn beschouwing was voorzichtig en uit een zeker oogpunt ook bemoedigend. Hij schreef onder anderen: "Gaarne zou ik willen, dat de broeders in Amerika, nu in verband met dit punt gescheiden, nog eens samen welwillend het tot op den grond behandelen. Ik koester de hoop dat het dan niet onmogelijk zou blijken, dat de scheuring tusschen hen weggenomen werd."

We hadden er meer van gedacht als dit opgebracht was in het begin van den strijd. Er is in de Chr. Geref. Kerken geen behoefte tot samenspreking. Het staat nu precies als in '24, een hereeniging is zoo goed als onmogelijk.

We haalden deze dingen even aan om de belangrijkheid van dezen herdruk u te doen zien. Een overbodige weelde zal het wel niet genoemd kunnen worden. Zoolang we nog broeders kunnen bereiken, die naar ons willen luisteren, hebben we de roeping om door te blijven gaan met het door ons begonnen werk. De zaak is de moeite wel waard. En waar tot dusver vanwege het kleine aantal *het volk* nog niet bereikt werd, daar besloot het bestuur om enkele duizenden te laten drukken. Zoo zullen er velen verspreid worden onder het volk in *Nederland*. Doch ook in ons eigen land blijft verdere voorlichting gebiedend noodzakelijk.

Vervolgens zal aan dezen herdruk ook nog toegevoegd worden al hetgeen er tegen ingebracht werd, zoodat dit werkje ruim zeventig bladzijden druks groter zal zijn. En natuurlijk met het wederwoord van Ds. Hoeksema er bij. Dat we deze zaak gaarne aanbevelen ligt wel in den aard der zaak. We zien in dezen arbeid meer dan het werk van menschen. Zien er de hand des Heeren in, die de zwakke pogingen heeft willen zegenen zoodat er weer anderen zijn die gaan vragen naar de oude beproefde paden. Ons ongeduld speelt ons zoo dikwijls parten en we meenen, dat het alles te vergeefs is. Dat is natuurlijk nooit het geval, zelfs ook dan niet wanneer het *ons* zoo voorkomt. Als we slechts aandachtig opmerken en nauwkeurig 's Heeren wegen gadeslaan, dan verricht Hij ook door ons een groot werk.

Het bestuur rekent dan ook op uwe medewerking en dat op tweeërlei wijze.

In de eerste plaats dat ge, indien er in uwe onmiddellijke nabijheid menschen wonen die de Geref. waarheid liefhebben en gaarne onderzoeken, hunne adressen opzendt. Deze adressen zijn van belang in verband met een eventueele "mailing list" (daar dit werkje niet het laatste is dat gepubliceerd zal worden).

In de tweede plaats wordt uwe financiële steun ge-

vraagd. Op een pasgehouden vergadering, die slecht bezocht was, werd door de aanwezige broeders ingetekend voor de som van \$150. We weten het wel, dat er velen in onzen tijd niet bij machte zijn om iets voor dit doel bij te dragen. Broeders die in betere dagen deden wat ze konden. Welnu, zij beschouwen dezen oproep als zijnde niet aan hen gericht. Anderen echter steunen deze uitgave, en waar een deel niet kan daar houde men zooveel mogelijk rekening mede.

Zend de namen, adressen en het geld op aan broeder F. Prins, 2145 Lake Drive., S. E., Grand Rapids, Mich.

Op verzoek van het bestuur der R. F. P. A.

W. V.

ONZE GROEI

Het is een heel gewoon, en, in verband met schier alle dingen, een natuurlijk verschijnsel wanneer we groei verwachten. Als de landbouwer zijn akkers gadeslaat verwacht en ziet hij er verlangend naar uit, dat het zaad door hem met kwistige hand gestrooid en in de aarde geworpen, opschiet en uitspruit. Er moet toch wel iets radicaal verkeerd zijn, indien het hem onverschillig ware. Daar is onder normale omstandigheden geen landbouwer, wiens hoop vergaat en eindigt met den in het voorjaar begonnen zaai-arbeid. Zijn zaaïen geschiedt met het oog op een mogelijken goeden oogst. Daarom wandelt hij over den akker en met een spiedend oog ziet hij er naar uit of er groei te bespeuren valt. Groei alleen zal hem dien oogst brengen. Groei is de onmisbare voorwaarde voor den oogst.

En is het in ons huiselijk leven anders? Wat een voorrecht wanneer we bemerken en ook anderen ons zeggen, dat de kinderen groeien, groter en sterker worden. Omgekeerd, wat een zorgen, al is het van de velen slechts één, met wie het tobben en sukkelen is. Welk een toewijding, een zoeken naar verschillende middelen, opdat toch ook die ééne, evenals de anderen, moge groeien. Wie dat niet voor zijn kind gevoelt is geen ouder.

Zoo met het onderwijs dat de kleinen ontvangen. Als ge onderwijzer zijt, in de school of op de catechisatie, dan is het uw opzet, dat ze allen het gegeven onderwijs zullen verstaan, en wel zóó, dat zelfs, de van nature achterlijken, toch mogen meekomen. Ge slooft u uit, niet slechts voor een enkele, die begiftigt is met een scherp verstand, de dingen aanstonds vat, neen, maar gij houdt die vlugge leerlingen wat tegen, opdat het werk aan de klas besteed óók gezien worde, bij de intellectueel minder bedeeden. Dan is het werk eigenlijk pas bekroond, eerder niet. Wie anders onderwijst is geen onderwijzer, is althans dien naam niet waard. Als het maar eenigszins kan, moeten ze *allen* mee. Al die kleinen moeten groeien.

Geldt dit nu in de hierboven genoemde gevallen, het is niet minder waar in het geestelijke. Ge kunt, moogt

het niet willen, om in het geestelijke een kindeke te blijven. Er *moet* vooruitgang zijn naar den schriftuurlijken regel, gelijk Johannes dien aanlegt als hij schrijft: Ik schrijf u, *kinderkens*; want de zonden zijn u vergeven om Zijns Naams wil. Ik schrijf u, *jongelingen*! want gij hebt den booze overwonnen. Ik heb u geschreven, *vaders*! want gij hebt Hem gekend, Die van den beginne is.

De dingen van Gods koninkrijk moeten ons duidelijker zijn op den middelbaren leeftijd, dan toen wij jongelingen waren. Zoo ook met ons persoonlijk geestelijk leven. Zal het werkelijk met ons zijn, zooals het behoort te wezen, dan moest 's Heeren dienst *nu* meer bekoren, dan toen we *eerst geloofden*. De kennis van eigen zonde, Gods trouw en vergevende liefde in Christus Jezus, moet dieper en breeder en dies rijker zijn, dan een twintig jaar geleden. Met minder kan het niet toe. Waar het anders is, daar was geen normale, gezonde, Bijbelsche groei, hoe men het ook keeren moge. Dit toch is de doorlopende gedachte der Schrift.

Hetzelfde geldt van de beleving van de vergaderde geestelijke kennis, niet waar? Ge kunt die beiden nu eenmaal niet scheiden. Alle scheiding is feitelijk zelfmisleiding. We durven den vijand beter aan dan toen we pas geloofden? Ons leven werd niet alleen intellectueel rijper en rijker, doch kreeg, immers, ook meer vastheid van richting? Zoo ging het met den ouden mensch in ons, die speelt lang niet meer zoo gemakkelijk de baas, als voorheen? Wat vroeger zoo welig tierde en onuitroeibaar scheen, bleef niet doorbloeien, doch werd, dank zij Gods genade, met vaste hand besnoeid, en we *willen* geen uitlandsche plant kwartier geven op onzen levensakker.

Nu mag dit alles klein en gering schijnen, wanneer de maatstaf van het volmaakte er naast gelegd wordt; het mag ons doen vragen: zal het werkelijk eens zoo ver komen, dat het gansch niet meer gezien wordt; het kan onze wensch zijn om met nog grooter stap voorwaarts te schrijven — groei is het zeer zeker, al ons en anderer vragen ten spijt, dat lijdt geen twijfel! Deze groei nu, moet door ons worden begeerd, en in beginsel ook gezien en ervaren worden. Niet alsof wij de vrucht voor den grond aanzien, maar wel zoo, dat de vrucht ons naar den grond heenwijst en dezen bevestigt.

Geldt het bovenstaande van ons persoonlijk leven, niet minder is dit waar voor het leven onzer kerken. De vraag of we groeien ligt ons als het ware op de lippen bestorven. Vooral nu het niet meer zoo hard gaat als in den beginne. Zijn we de laatste jaren wel gegroeid, is een vraag niemand onzer vreemd. Als de vraag zoo gesteld wordt is ze feitelijk tegelijker tijd het antwoord. We zullen daarom moeten onderscheiden, door eerst een andere vraag te beantwoorden, en wel deze: welke groei hebben we op het oog? Bedoelt ge de uitbreiding van het aantal kerken of gemeenten in onzen groep? Of de vermeerdering van het leden-

aantal in de alreeds bestaande gemeenten? Dan, gelijk we zeiden, is de vraag het antwoord zelf, namelijk, we groeiden niet, althans niet van beteekenis. Wie van den beginne mee gegaan is, weet wel dat we in den laatsten tijd niet gegroeid zijn. Neen, we verloren een weinig. Goed verstaan, dit verlies kan het groeien te stade komen.

In de tweede plaats kan dezelfde vraag uit een ander oogpunt gedaan worden, en wel in verband met de eenige, ware groei, en luidt dan: groeien we in inwendige geestelijke kracht? Is er een toeneming in ons midden in de kennis en genade van onzen Heere Jezus Christus? Zullen we van een echte en deugdzaame vooruitgang kunnen spreken, dan zal *dat* van ons gezegd en gehoord moeten worden. Niet alleen dat we wat begrippen kauwen, doch zóó, dat er in ons midden rijke, geestelijke kennis wordt gevonden van God, Gods zaak en Gods verbond. Dit laatste kan alleen gerangschikt worden onder het kopstuk dat we boven dit opstel schreven, zal er sprake van wezenlijke groei zijn. Al het andere doet ons toch geen goed. Want willen we groot worden, groeien, in den uitwendigen zin des woords, dan zijn we evenals de wereld er op uit om in het groot-zijn het een en het al te zien. Of we dan niet hard zouden kunnen groeien? Jawel, dat kan wel. Wordt ons ideaal uitbreiding zonder meer, groot-zijn dus naar den maatstaf van de wereld, dan wordt die groei alleen bewerkstelligt als ge de middelen der wereld ter hand vat. Dat ge begint, door in de prediking, geschrift en gesprek, de lijnen toch vooral niet zoo scherp te trekken, veel door de vingers ziet dat gecensureerd dient te worden, dat ge u bij de wereld zooveel mogelijk aanpast. Dan krijgt ge een ruim Calvinisme, zelfs door de wereld gehuldigd. Dan wordt ge ook niet uitgekreten voor Anabaptist en Separatist. Natuurlijk, ge gaat dan niet tornen aan de belijdenis der kerk, ge blijft traditioneel gereformeerd. Ge blijft ook strijden voor zekere vormen, want de naam gereformeerd gedooft nu juist niet, dat ge overal aan gaat trekken, neen ge blijft en houdt u (theoretisch) bij het oude, het moet blijven: Wij Calvinisten.

Of, en dit is echt Amerikaansch, men drijft het den weg op van saamwerking met andere kerkengroepen. Er is zooveel dat we met elkander gemeen hebben — moesten elkander meer waardeeren, althans niet zoo eenkennig zijn, dat we het vele goede gaan voorbij zien dat ook die "anderen" nog hebben, het niet van nul en geener waarde achten. Alle kerken strijden immers voor hetzelfde doel? Weliswaar, verschillen we ten opzichte van den kinderdoop, of, ook wel, we zagen liever een strenge handhaving der kerkelijke tucht — overigens is er toch haast geen verschil. Samenwerking kan zeer wel. En van samenwerking komt het haast als vanzelf tot samensmelting. Kerkelijke "mergers" geven ons macht en maken ons grooter. Zouden we het dan niet dien weg op sturen?

Ge kunt al deze mogelijkheden, uit het leven grepen, wel vermenigvuldigen en er staat op maken,

dat zij den uitwendigen bloei bevorderen, althans voor tijd en wijle.

Dat was het verloop van vele kerken rondom ons. De kerk werd voor een tijdlang groot, maar ging tegelijkertijd dood.

Dat begint eerst oogenschijnlijk met iets zeer onschuldigs(?). Eerst een kwartiertje zingen voor den dienst, terwille van het jonge volk. Dan een kwartier van den dienst zoodat de ouderen ook wat voorbereid worden. Eindelijk duurt het niet zoo heel lang of men zingt geheel den dienst, en is het karakter van den dienst des Woords is geheel verloren gegaan, en de kerk zangvereeniging geworden. Zóó kunt ge voor een zekere tijdslenge nog wel wat groei en bloei verwachten.

Dat er voor zoiets altijd gevaar bestaat, en we dus maar niet een zwarte bril op hebben, behoeft, met de werkelijkheid voor oogen, geen verder betoog. En dat het niet alleen voor anderen, maar ook voor ons plicht is toe te blijven zien, spreekt wel haast vanzelf. Niet, alsof wij dat gevaar nu al duchten, zoover is het, Gode zij dank, nog niet. Daarvoor is de geschiedenis onzer kerken van te jongen datum, en is die geschiedenis te diep in ons geheugen gegrift. In de tweede plaats, ontbreekt het ons nog niet aan vaste en goede leiding. We zouden voor zulke "fratsen" nog niet te vinden zijn. *Dat komt later.* De oogen er echter voor gesloten houden, is gebiedend noodzakelijk. Al dat soort dingen zijn niet in een nacht geboren, maar zijn het product van langzame en gestadige afwijking. En wat men eerst niet wilde noch zag, werd wreede werkelijkheid.

De uitkomst van dit alles is, dat er een klaagtoon gehoord wordt over geestelijke inzinking, geesteloosheid. De algemeene klacht is, dat de kerk de wereld gelijkvormig werd, dat er velen ter kerk gaan van wien men weet dat 's Heeren dienst hen koud laat. Voor het behaalde succes wordt nu geboet.

Misschien zegt ge, na het lezen van bovenstaande, dan moeten *wij* maar klein blijven, want dan kan het toch nooit zoo'n vaart loopen.

Daarom moeten we, terwille van "onze groei," ook daar even op letten. Dat we klein willen blijven, dus geen verdere uitbreiding zoeken. Ook daarover een enkel woord. Het zou kunnen zijn dat we klein wilden blijven om het kleine zelf. Er ziet iets in het kleine dat aantrekt. Iets dat daarom toch evengoed verkeerd kan zijn als de groei waarover we met een enkel woord ons onderwerp inleidden.

Daarover, D. V., een volgende keer.

W. V.

Neen, klaag niet als het kruis u drukt,
Als ge onder smart en rouw
Gebogen gaat, geloof juist dan
Aan 's Heilands liefde en trouw.

VOOR ONZE PREDIKANTEN VERGADERINGEN

De commissie, benoemd voor het opstellen van een rooster van werkzaamheden, kwam met haren arbeid gereed en brengt het volgende ter uwer kennis, dat de onderwerpen voor bespreking zijn als volgt:

1. De Antithese in onderscheiding van het Dualisme Ds. H. Hoeksema
2. Is er een Christelijke Filosofie, indien ja, wat is zij? Ds. G. M. Ophoff
3. Diaconie Versus Philanthropie.....Ds. D. Jonker
4. De Zoogenaamde Natuurwet en het Wonder Ds. A. Cammenga
5. Karaktervorming of Karakterontwikkeling Ds. J. D. De Jong
6. De Onsterfelijkheid der Ziel.....Ds. C. Hanko
7. De Demonologie.....Ds. B. Kok
8. Analogie en Definieering van de Gelijkenis, de Allegorie en de Fabel.....Ds. R. Veldman
9. Christus, de Logos en het Vleeschgeworden Woord Ds. W. Verhil
10. Het Christelijk Huwelijk in onderscheiding van het Huwelijk van den Goddelooze. (Is een bloot natuurlijk huwelijk bestialiteit?) Ds. L. Vermeer
11. De Plaats der Muziek in het Koninkrijk Gods Ds. G. Vos

Deze onderwerpen zullen in de hierboven aangegeven volgorde geleverd worden.

Namens de Commissie,

W. V.

INGEZONDEN

The Christian School and Its Relation to the Church

V

(Conclusion)

This contention of the Editor of *The Banner* is certainly as unsound as it is unreformed. That the Church is the divinely custodian of the truth is not to be denied. If you only consider just what is meant by the term (truth). The truth here meant is Scriptural truth and that only. To say that the Church is the custodian of *all* truth is contrary to the truth of the matter itself. The Church certainly has no monopoly on the truth. She could not know *all* the truth, in as much as she has to concentrate on Scriptural truth only. The Church could certainly not appropriate, comprehend and penetrate into every sphere of life, hence she cannot have the monopoly on *all* the truth. To contend as the Editor of *The Banner* does, that because the Church is the custodian of revealed truth (Scriptural truth), it therefore must control every conception of truth in every sphere of life is too un-

scholarly to even allow ourselves to a further discussion. Besides, the exegesis of this part of Scripture is erroneous, forced and unscholarly. That this is an error on the part of the Editor of *The Banner*, let us quote the following of Dr. Rutgers' *Kerkelijke Adviezen*, p. 127. Says he: "Uit het feit, dat de kerk de pilaar en vastigheid is, *kan zeker niet* (Italics mine, A. C. B.) volgen, dat zij op elk gebied dat met de waarheid Gods te doen heeft ('t geen natuurlijk geldt van ieder gebied waarop het menschelijk leven zich beweegt, niet alleen kerkelijk, maar ook maatschappelijk, politiek, wetenschappelijk, enz., enz.), door middel van haar kerkelijke organen moet vaststellen wat op ieder gebied de waarheid is, of het recht heeft een opperst toezicht van controle te houden en voor zich op te eischen, niet alleen over hare leden, die zich op eenig gebied een Geref. beginsel tot een vereeniging constitueeren, maar ook over die vereeniging zelve."

As you have noticed from the discussion thus far that the Church is sovereign in her domain, but this means that the Christian school is also sovereign in its domain. It is not and cannot be the interpretation of article 21 that the Church should control the Christian schools, just because she is the custodian of revealed truth (Scriptural truth). The responsibility of the consistory as advised by Article 21, undoubtedly is such, that of guardian of the children of the Kingdom, to watch over the children of the covenant. Knowing the condition of the public schools, the consistories are to hold before the members of the Church, the covenant vow made, which implied a training of the child in the fear of the Lord. Wherever necessary they should foster and stimulate the idea and the necessity of a Christian school training. But the consistories cannot be the originators of the Free Christian school. The moment the Church establishes a Christian school, she has trodden upon the rights of the parents, and has gone outside her sphere, and has established a parochial, denominational school. Moreover, that the Church gives financial support to the school society, this does not give the church the right to make demands, or to control the school as contended by the Editor of *The Banner*. Says he: "The Church has the right to make certain demands of our Christian school, . . . also on the very practical consideration that our Churches of Reformed persuasion, especially the Christian Reformed Churches, lend a strong and an ever increasing financial support to these schools." Financial support does not, and never gives the Church the right to make demands upon the Christian school. Article 21 demands financial support of the Church toward the school. If the school is in need of consistorial supervision the church herself must be in a deplorable state. Moreover, if the contention of the Editor of *The Banner* is correct that because of the financial support given the school by the Church, that the church has therefore a right to demand and dictate to the school, then, too, the church has a duty toward

all other institutions of Christian benevolence and charity, which are receiving financial aid. Then, too, the church has the right to make demands to institutions such as the C. P. H., Denver Hospital, and others. Besides, the principle involved is certainly far from ideal. The strength of the material would be the basis upon which the spiritual is amended. It, too, is true that this notion is very often agitated, and present in the motives of Reformed people, and even in our church life. The material is the controlling factor, but such is not compatible with the reformed world and life view. It is obvious that we should rid ourselves of this notion, because it is the cause of much contention, strife, malicious acts, and pernicious agitation.

Let us note another evil of this contention. Upon reading the editorial of *The Banner* we would ask ourselves, now just which of the consistories and which denomination is going to make demands and follow out the stipulations of the Editor of *The Banner*. If such were carried out there would be a hopeless confusion, and an conglomeration of demands which possibly no school board would be able to cope with. A consistory of a certain Christian Reformed church may make some demands towards which the consistory of a Reformed or Protestant Reformed church might object to. Pray, where would the end be of all such confusion. And this situation would end in chaos. Moreover this contention of the Editor of *The Banner* certainly cannot be in harmony with the content of Article 21. The Church has in no wise the right to make demands, for then the school would deteriorate into a denominational or parochial institution, and this is not in harmony with the reformed conception.

But I hear someone say: Article 21 does speak about the fact that the consistory shall see to it that there are good Christian schools. Very well, but does not and cannot mean that he (the consistory) shall sponsor, authorize and supervise such institutions. To state that the consistory has the right to sponsor and authorize a Christian school is to step outside the sphere of the Church. The implication of the Article undoubtedly is this that the supervision of the consistory can only be of a formal character. If the consistory is aware that the Christian school is a source where doctrines are taught contrary to the teachings of Scripture, he should raise a voice of protest, first of all to the board, and if no satisfaction is found there, then to the association itself, and no doubt there will be a response either for reform or for a continuation of the evil. It is in this light that the consistory should advise their Church members, to discontinue to send their children to such an institution. If no reform is made, and if the parents refuse to heed the advice to so follow it up with discipline, for the church cannot allow the covenant children to be led astray by strange teachings. We do not fear, however, that such a condition will be the case, because if the school is a source

of unsound teachings, it is such because the very church is unsound in doctrine and teachings.

In this light alone can the church see to it that there are *good* Christian schools. By the term "good" we understand, not harmful and in perfect agreement with the doctrines of the church. The Church is in the final analysis the watch over the purity of the flock. If the sheep wander about in dangerous territory, it is the duty of the Church to correct the erring ones, and to lead the wandering sheep back into the fold. It is her duty to lead the sheep in the green pastures of the truth, and if the untruth is agitated from external sources she should be ever ready to pronounce its anathema upon it.

The relation of the Church and the Free Christian school as we have seen is of a formal character, not as some would have it, that the school should be under the supervision of the church. This latter contention is Roman Catholic and not reformed, and we are not Roman Catholic.

A. C. BOERKOEL

EEN KRACHTIGE LES

De bekende Engelsche prediker Spurgeon, zag eens drie jongelieden, die gedurende de godsdienst oefening moedwillig met hun hoed op bleven zitten.

Spurgeon hield zich, alsof hij er niets van bemerkte, doch deelde nu zijne hoorders het volgende voorval mede:

"Eens trad ik een Synagoge binnen en nam mijn hoed af; doch toen men mij onder het oog bracht, dat het daar als een bewijs van eerbied beschouwd werd, den hoed op te houden, zette ik hem dadelijk weer op, ofschoon het mij zeer vreemd voorkwam, met gedekten hoofde een godsdienstige samenkomst bij te wonen."

Toen wendde de spreker zich tot de drie moedwilligen en sprak luide:

"En aangezien ik nu dat bewijs van eerbied in een synagoge gegeven heb, mag ik aan die drie Joden, die daar op de galerij zitten wel verzoeken, hun hoed af te zetten, zooals dat in een christenkerk gebruikelijk is."

De drie lomperds lieten het zich geen tweemaal zeggen.

NOT ALL THE WORDS

Not all the words of all mankind,
 However great and wise,
 Can lift a sinner from the dust
 And place him in the skies.
 Then let Thy Word, O Son of God,
 Suffice this heart of mine;
 And let me count no word as true
 If it conflicts with Thine!

GOED

Goed wil, als het van een werk gezegd wordt, be-
 duiden, dat het zij *conform aan 's Heeren wet*. Im-
 mers, recht om uit te maken, wat goed en wat slecht
 zij, bezit alleen de Heere onze God.

Ook een mensch kan die keur wel aanleeren, mits
 hij zich leeren late door zijn God. Maar zoodra een
 mensch er aan gaat staan, om *zelf* uit te maken, wat
 het onderscheid tusschen goed en kwaad is, schendt
 hij Gods majesteit en steekt zijn hand uit naar Gods
 onvervreemdbaar Godsrecht.

Dat mag *één* mensch niet doen, en dat mogen *vele*
 menschen niet doen, en dat mogen *alle* menschen en
 engelen saam niet doen. Dat komt hun niet toe. Dat
 moet aan den Almachtigen Schepper des hemels en
 der aarde verblijven. Daar is Hij God voor.

Wat goed en wat niet goed is, wordt dus door Hem
 bepaald. Door Hem alleen. Door Hem voor eens en
 eeuwig. Door Hem voor alle creatuur.

Zooals het Hem belieft, den eisch voor elk leven te
 stellen, zóó zal voor alle leven de wet zijn. Een wet,
 die dus *heel* het leven en *alle* gevallen van dat leven
 omvat, en waarin *alle* ordinantiën des Heeren begrepen
 zijn. Zijn wet, hoe kort en summierlijk en principi-
 eel ook in de Tien Geboden saamgevat, klimt uit die
 tien stengelen opwaarts in breede vertakking en ver-
 twijging, en vormt, volbloeid, één onmetelijk looverdak,
 waardoor geheel het menschelijk leven in al zijn scha-
 keeringen wordt overschaduwd.

Te loven of te bieden valt hier dus niet.

Gods wil en wet is absoluut; gaat over allen; geldt
 op elk terrein; en kan nooit op nonactiviteit gezet. En
 waar in het allerfijnste uurwerk aan een rad misschien
 altoos een speling van onverschillige beweging voor
 een duizendste millimeter kan gelaten worden, is bij
 de wet des Heeren zelfs deze allermiste speling vol-
 strekt ondenkbaar. Het gaat bij de wet Gods niet
 maar op een haar, maar op het tienduizende van een
 enkele wortelvezel, die aan een haar groeit.

Een goed werk beduidt dus niet een niet-kwaad
 werk. Ook niet een werk, waarvan wel iets goed is,
 of dat er wel mee door kan. En al evenmin een werk,
 waaruit toch wel een goede intentie spreekt. Neen,
 een "goed" werk is en kan niet anders, noch iets min-
 ders zijn dan een werk, dat *goed* is.

En goed is een werk nu eenmaal niet, of het moet
 absoluut goed, dat is den wille en der wet Gods in allen
 deele gelijkvormig en conform zijn.

Gelijk een perzik niet is half-peer en half-druif,
 maar absoluut perzik, zoo ook is een goed werk niet
 half er door kunnende en half goed bedoeld, maar abso-
 luut conform datgeen, wat God voor die zaak goed ge-
 noemd heeft.

Dr. A. Kuyper Sr.

Werk des Heiligen Geestes, bldz. 627-628.